

Over de TAO van de moeder-dochter relatie

Bij de boekpresentatie van Alice en Mayke - 22 maart 2019 te Haren

Lieve moeder Alice en dochter Mayke, beste andere dochters en zoons, beste andere moeders en vaders,

Is een moeder-dochter weekje Ibiza de moeite waard om de waarheid over de je onderlinge relatie onder ogen te zien? Is het vervolgens zinvol om een boek te schrijven over deze moeder-dochter gesprekken, om je ziel en zaligheid op schrift te stellen voor jezelf en voor anderen? **Ja, denk ik, na lezing. Want ik vind jullie boek een boeiend, inspirerend en hoopvol boek, een boek over hoe Alice en Mayke jullie weg bewandelen en de TAO van de moeder-dochter-relatie ontdekken.**

Citaat: pg 233.

We lezen in dit boek hoe moeder Alice en dochter Mayke de ontwikkelde oude en ongezonde gevoels-, gedrags- en communicatiepatronen uiteindelijk doorsnijden. Dat is hoopvol. Ik ben het helemaal met hen eens dat we immers geen respect dienen te hebben voor elkaars patronen, want patronen zijn een herhaling van zetten, dat is de dood in de pot! Maar wel dienen we uiteraard respect te hebben voor de persoon! Weg dus met die vreemde moeder-dochter polka-patronen, op naar de moeder-dochter-tango.... Maar hoe doe je dat?

Flauw om te zeggen: 'dan moet je het boek maar eens lezen'. Want Alice en Mayke laten zien hoe zij die ongezonde patronen op de snijtafel leggen en ontrafelen en als overlevingspatronen bij het afval proberen te dumpen. Geen respect meer voor tenenkrommende patronen, zoals de overvloedige niet altijd passende liefde van de moeder en de rebellerende niet altijd meer passende koppigheid van de dochter. Weg met die oude troep, op oud zeer gebaseerde patronen dus! En een beetje wenen om de gemiste kansen...!

Als rouwdeskundige ben ik daar positief over, het wegwerken van oude pijn, unfinished business; waarom wachten tot je sterfbed om je oude pijn op te ruimen, wat ik in mijn werk eens te meer zie gebeuren? Beter laat dan nooit, maar het kan eerder. En dat is wat Alice en Mayke laten zien, onderzoeken en experimenteren met elkaars patronen, eigenlijk elkaar zoeken, de liefde tussen moeder en dochter afstoffen; en dan word je als lezer hoopvol als je het resultaat leest (en ziet).

Laat je inspireren door deze moeder-dochter die in staat zijn een brug te bouwen, die in staat blijken de zware koffer uit te pakken die Alice ongewild doorgaf aan haar dochter in ongezonde over-beschermende houding en etappe voor etappe door te ploegen. Zoals Brené Brown het zegt: kwetsbaarheid als kracht! Waarom je moeder of dochter met het badwater weggoeien als je last hebt van haar patronen van overbescherming of veroordeling en niet-verbinding? Ga er dan aan staan is het motto van Alice en Mayke!

Dit boek bouwt een spreekwoordelijke *'Bridge over troubled water', two silver girls*, die uiteindelijk uitkomen op *'I am because we are'*, autonomie-in-verbondenheid, een mooi resultaat. Hoe ze onaffe zaken ontrafelen en werken aan bewustwording, adresseren en kanaliseren van oude pijn en daar op gebaseerde patronen. Want geen enkele dochter is geboren om de ouder, de moeder, de vader te *pleasen*, om ongewild terecht te komen in een ouder-kind gijzelingsdrama, waarbij het kind vast komt te zitten in patronen die op zeker moment niet passen, ongezond blijken. De wijze Gahlil Gibran sprak niet voor niets over de ouder-kind relatie: *'Uw kinderen zijn uw kinderen niet! Zij zijn de zonen en dochters van 's levens hunkering naar zichzelf. Zij komen door je maar zijn niet van je. Je mag ze geven van je liefde maar niet van je gedachten want zij hebben hun eigen gedachten.'*

Een boek dus waarin Alice en Mayke op moedige wijze de verwijdermomenten in hun relatie opsporen en uitspreken en deelbaar maken en ze ook nog eens opschrijven. Dan valt weer op wat een scheiding toch voor een destructieve invloed kan hebben op kids, levenslang sporen achter kan laten als je ze niet onderkent en wegwerkt. Wat verlating toch meer stuk kan maken dan je lief is. Of, hoe mooi het is om uiteindelijk in de behoefte aan seks de behoefte aan liefde te herkennen en terug te gaan naar deze *basic need: all you need is...*

Hoe zelfs wantrouwen in de liefde kan ontstaan maar ook hoe deze *'girls on a mission'*, als een soort waarheidscommissie hun relatie strippen. Hoe grenzeloos moederschap dan als verwaarlozend ouderschap kan worden herkend. Hoe een afstandhoudende, veroordelende kindhouding als een overlevingspatroon herkend wordt.

Een boek dat de moeite waard is te lezen, omdat het zelfs dynamiek over de generaties heen blootlegt. Alice die herkent dat ze Mayke met een koude ongesteunde rug achterliet maar nu tegelijkertijd doorziet dat ze eenzelfde rug herkent als Alice, zelf als de dochter van haar eigen moeder. Waarom herhalen we (hoe vaak?) patronen in ons eigen gezin zelfs over generaties heen? Het mooie van dit boek is te lezen dat Alice en Mayke uit de ontstane 'gijzelingspatronen' stappen, door de angels op te sporen, eruit te halen, en hun eigen levensweg gaan en hun TAO-van-de-moeder-en-dochter-relatie

beschrijven: de ontgooiing van oude patronen, de beweging en de nieuw verworven intimiteit!

Dit alles onderbouwt mijn conclusie dat het een hoopvol boek is! Je wordt geïnspireerd als lezer je eigen relatie met ouders, kinderen onder de loep te nemen: hoe zat dat bij mij eigenlijk? Wat betekende het woordje 'liefde' in mijn eigen gezin van herkomst? En in je eigen gezin? En verdiepende gesprekken aan te knopen met anderen. In het boek vind ik een bevestiging van mijn motto: *'je moet het in het leven wel zelf doen, maar niet alleen'*, dat is waar het uiteindelijk toch om draait.

Gefeliciteerd met dit getuigenis-boek waar zelfs voor de liefhebber een vervolgbok met handreikingen voor het moeder dochter gesprek beschikbaar is. Een boek dat inspireert om de oude WIJ-relatie tussen moeder-dochter onder de scan te leggen en in IK-JIJ gesprekken bespreekbaar te maken en te werken aan een nieuw liefdevol WIJ, en dat hoeft niet altijd op Ibiza, hoewel het als eiland van de liefde in ieder geval metaforische diensten heeft bewezen.

Knap gedaan, **Silver girls!**

Herman de Mönnink Groningen, 10 maart 2019

